2 A 807/2002 – OL - 17

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci žalobce **F. C.,** proti žalované **České správě sociálního zabezpečení,** Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 10. 2002, č. xx, vydaného podle zákona č. 39/2000Sb.,

t a k t o :

I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 8.10.2002, č. xxx se pro vady řízení **zrušuje** a věc se jí vrací k dalšímu řízení.

II. Účastníkům se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í:

Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen žalovaná) zamítla žádost pana F. C. (dále jen žalobce) o poskytnutí další jednorázové peněžní částky podle zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945 (dále jen nárok, zákon). Své rozhodnutí odůvodnila žalovaná tím, že nárok podle § 4 odst. 2 zákona nevznikl, neboť mu nebyl přiznán invalidní důchod pro zranění v boji.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas opravný prostředek – nyní žaloba – v jehož rámci tvrdil, že ve vojenské knížce a dávkovém spisu je uvedeno, že invalidita byla způsobena v důsledku zranění.

Žalovaná ve svém vyjádření setrvala na původním stanovisku s tím, že však žalobcovo podání bylo také opožděné.

Ze správního spisu, který žalovaná neložila, vyplynulo, že žalobce požádal o nárok u Okresní správy sociálního zabezpečení ve Frýdku – Místku dne 25. 6. 2001 z titulu příslušníka čs. zahraniční armády za dobu od 7. 9. 1944 do 5. 5. 1945, a to v souladu s osvědčením, které předložil. Rozhodnutím ze dne 24. 7. 2001, doručené dne 30. 7. 2001 byla za celou tuto přiznána částka 60 000 Kč. Dopisem ze dne 3. 4. 2002 požádal žalobce o dodatečné odškodnění za následky válečného zranění. O tomto požadavku bylo žalovanou věcně pojednáno napadeným rozhodnutím ze dne 8. 10. 2002.

Podle § 2 odst. 2 zákona č. 39/2000 Sb., ve znění části třetí zákona č. 261/ 2001 Sb., nárok je nutné uplatnit ve formě písemné žádosti u orgánu příslušného k rozhodnutí a výplatě podle § 5 nejpozději do 30. června 2001, jinak zaniká.

Žalovaná měla proto nejprve posoudit nárok žalobce z pohledu včasnosti podání žádosti, totiž zda v důsledku marného plynutí času nedošlo k jeho zániku. Tato skutečnost byla stěžejní pro další postup řízení, přitom obsah správního spisu nasvědčuje prekluzi nároku; bude tudíž zapotřebí, aby se žalovaná touto otázkou zabývala. Protože opravný prostředek proti rozhodnutí žalované bylo, lze podat k vrchnímu soudu ve lhůtě 30 dnů od doručení rozhodnutí (§ 250m odst. 2 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2002), nelze podání žalobce považovat ani za včas podaný opravný prostředek proti prve vydanému rozhodnutí o přiznání nároku ve výši 60 000 Kč. Pokud tedy nevyjdou najevo jiné skutečnosti, které by zásadním způsobem skutkový stav ohledně posouzení otázky včasnosti nároku změnily, žalovaná žádost zamítne pro opožděnost, když zaniklém nároku nebude možno věcně pojednat.

Z uvedených důvodů soud rozhodnutí žalované podle § 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. O nákladech řízení pak rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a contr., neboť nebyly žalobcem uváděny ani požadovány.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné (§53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 24. 6. 2003

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu